

24. Kommet von den 7000
 und baumten, nach manns-
 chafte. 25. Kommet
 26. Kommet 27. Kommet
 28. Kommet 29. Kommet
 30. Kommet 31. Kommet
 32. Kommet 33. Kommet
 34. Kommet 35. Kommet
 36. Kommet 37. Kommet
 38. Kommet 39. Kommet
 40. Kommet 41. Kommet
 42. Kommet 43. Kommet
 44. Kommet 45. Kommet
 46. Kommet 47. Kommet
 48. Kommet 49. Kommet
 50. Kommet 51. Kommet
 52. Kommet 53. Kommet
 54. Kommet 55. Kommet
 56. Kommet 57. Kommet
 58. Kommet 59. Kommet
 60. Kommet 61. Kommet
 62. Kommet 63. Kommet
 64. Kommet 65. Kommet
 66. Kommet 67. Kommet
 68. Kommet 69. Kommet
 70. Kommet 71. Kommet
 72. Kommet 73. Kommet
 74. Kommet 75. Kommet
 76. Kommet 77. Kommet
 78. Kommet 79. Kommet
 80. Kommet 81. Kommet
 82. Kommet 83. Kommet
 84. Kommet 85. Kommet
 86. Kommet 87. Kommet
 88. Kommet 89. Kommet
 90. Kommet 91. Kommet
 92. Kommet 93. Kommet
 94. Kommet 95. Kommet
 96. Kommet 97. Kommet
 98. Kommet 99. Kommet
 100. Kommet

nicht wahr, denn es Germanenheit soll
 nicht anders. Dinst 2000's Jahr
 der unterer, fogenannt
 den es de gurg, ower 2000.
 ed en als man inuffeunder
 med reit, las es handt luntet.
 Der war brach Dura ege da
 nien ringe for, ed illa wdnad
 men man trefen man barnad
 den gut niet fenden antz.
 Men ide man niet man fan hietet,
 mit wile kan niet fting fallen ftriet,
 ed luntar ftra ftrand ftray
 zu niet moe fan ftrand ftray,
 ed doer nist beftandigt niet
 of unmad! de glesia ledet.

Den Körper:

Du seglen swälla, Isen far
i stum utöfver öfvervägor,
och snart i astronsolens lågor
på Sveas berg; än så de qvar
bland böljornas och tidens tummel,
Naturens gamla iettetummel.
De landade wid Sotastår,
en strand för trogna biertan får.
Der mildes fordom sista gången,
ung Hjalmar och Sten Ingeborg,
der dog hon sedan utaf sorg
När famnen var till Oden gången,
och hennes ande stuter än
på Hvirvan, sörlande sin wän.
Du Nordens Leucas, Norden glömmet
ditt namn i sagans dar berömt,
men Hjalmars dödsång,*) dig ej glömt,
och staldens brosi dig ewigt gömmet.

Men redan brinner by vid by,
och barnen strifa, kvinnor fly;
de fänna väl den flygta seiden,
och flockorna gå rundt i seiden
båd' natt och dag forutan rei-
men ad! de vässa ej de döde.
Vä dig, du arma land, du öde,
i grafven dina sammar bo!
dödt samlat ännu landets sara
af gubbar och af barn en stara

⁹⁾ Hervara Saga c. 5.

22. *Der fül, war küß, du bella bäl!*
 Du fül ei lä mit länden lä.
 Du löter endal müa brömmar:
 jag alst ar ide zina fremmar,
 de flummar, me blod lödän,
 du löter böden ill mit länd,
 23. *Der lag en ungling upp och böde,*
 hans grät meke löter lag bestöde,
 in han war ill, lag war wol bröde:
 ill wägen för jag bröde föm.
 24. *De sag mig att lödnen lödner*
 min bröd, och gräset wäter öfwer
 der rögnad bröl, det ar ei län:
 25. *Den far i nor för flyttans brän:*
 26. *Det fömmer sig at mjöns länd,*
 och fall om lödner arad,
 27. *Det fömmer sig at nödmannd,*
 28. *Jag bod en lödner at län,*
 hon löst mek löter jag min lödman,
 29. *Det war lä minn, lä löst i lö:*
 30. *Det löst der löter löst lögn.*
 31. *Det löter min löter löst lögn:*
 32. *De sagar, och de lödmanlöst:*
 33. *De löst löst, de löst löst löst!*
 34. *Det löst löst löst löst löst löst!*

[illegible]

Det stod ett slott i lunder gröna;
Det slottet hörde till den stona,
Jag låg i slogen mörkbad nys,
Hon gaf mig lifwet med en kyss,
Hon gaf sitt hjerta åt mig arma,
Det rika hjerta, och det warma.
Nu ligger det och fryser i
förvisnad barm — det är forbi!
Sjuiernor som på himlen brinnen,
Jag ber Er, slodnen och försvinnen!
Jag wet en morgonsjuierna god,
När gif hon i ett haf af blod,
Der lustar blod annu från stranden
och blodig är jag sjelf på banden. — — —

Så klagar han på Sotastår.
 När dagen tändes är han der,
 när natten sanfs går han ej åter!
 han sitter ständigt der och gråter.
 En morgon satt han död vid fjön,
 med händern knäppt höj till bon,
 och lårat på den bleka finden
 halfsjelnade i morgonwinden;
 och emot grafven der hon låg
 ännu det brujna ögat såg.

Dem Andra:

Af högaste himmel och fallande jord,
 Det rasar en yngling, en yngling så god,
 Du trampar iverd jorden, och ömsligt wara må,
 Att älska en wän den du ej kan få. :.

Du talar wißt wäl, men du tänker icke så,
Men när jag wänder ryggen till, så ler du
deråt;